

Modliť sa stále...

„Človek nie je samotár, ale je tvor spoločenský,“ píše sv. Bazil. Tento výrok prevzal od starých gréckych filozofov, ale aj on sám mal zvláštny dôvod na to, aby túto pravdu zdôrazňoval. Navštívil osobne egyptských mníchov. Vedel, že je medzi nimi mnoho svätcov, ale nie všetci. Práve samotári sa stávajú čudákmi. Preto o tomto pustovníckom spôsobe života napísal polemickú stať a uviedol mnoho dôvodov proti. Obliekame sa do šiat, ktoré druhí vyrobili, jeme plody, ktoré niekto iný vypestoval. Prebieha tu aj neustála výmena práce. Aj duchovné hodnoty sa prežívajú spolu s druhými – tu ide o akúsi tajomnú výmenu darov v Kristovom mystickom tele.

To však neznamená, že musíme s niekým stále byť fyzicky prítomní, rozhodne ale nepatrí k spoločenskej povahe človeka stále rozprávanie a diskutovanie. Hluk a krik skutočnému ľudskému vzťahu viac škodí, než pomáha. Ale keď si máme navzájom vymieňať duchovné hodnoty, musíme ich napred samy vlastniť. Veľa z nich nezískame inak, len v tichu a samote. Určitý druh púšte, záľuba k samote patria teda k životu každého človeka. A my si musíme vedieť nájsť chvíle samoty. Hlboké povahy sa obyčajne poznajú podľa toho, že vyhľadávajú a milujú tieto chvíle. Všetko ale má mať svoju mieru. Mieru samoty nám určujú okolnosti, vnútorná potreba, osobitné Božie povolanie. V dobe, keď sa hodnotí iba zhon a vonkajšia činnosť, volá často Boh niektorých ľudí do úplnej samoty a k mlčaníu. Oni sú živým znamením pre ostatných: „Čo osoží človeku, keď by získal celý svet, ale stratil by svoju dušu?“ (Mt 16, 26).

„Podťe niekam na opustené miesto,“ povedal Ježiš svojim učeníkom. Tisícny mníchov a rehoľných sestier v dejinách Cirkvi poslúchli túto výzvu. Slovo mních pochádza z gréckeho slova „monachos“, čo znamená osamelý, pustovník. Nad bránami kartuziánskych kláštorov býva nápis: „Blažená samota, ona sama je blaženosť.“ A predsa máme u nás dva výrazy, ktorých odtieň sa veľmi líši: „samota“ a „osamotenosť“. Ale ak je človek spoločenský tvor a keď sa jeho osoba rozvíja len vo vzťahu k druhým, prečo nábožní ľudia hľadali a hľadajú i dnes samotu? Odpoveď je celkom jednoduchá: Aby sa cítili blízko pri niekom druhom, s kým si inak v hluku okolitého sveta nemôžu spolu úprimne pohovoriť. Aj dvaja zaľúbení vyhľadávajú miesta samoty, ale nie sú pritom osamotení. Tým viac to prežívajú tí, ktorí milujú Boha. Charlovi Foucauldovi sa ktosi ospravedlňoval, že ho nechal dlho čakať osamote. Odpovedal mu jednoducho: „Já predsa nikdy nie som sám!“ Vedel sa totiž modliť.

Psychológovia zisťujú, že je veľa

ľudí, ktorí si v skutočnosti nevedia oddýchnuť. Povedia im: „Zostaňte doma a kľudne sa posaďte!“ Takíto ľudia to neprijmú, lebo vedia z vlastnej skúsenosti, že hneď akoby chceli oddychovať, hlava by sa im zaplnila starosťami, na ktoré sa snažia v zhone sveta zabudnúť. Dvaja muži sa vybrali na vychádzku do hôr. Jeden z nich sa vrátil oddýchnutý, svieži, druhý unavený, a to nielen fyzicky, ale aj duševne. Hory totiž príliš nevnímali, lebo mysleli na skúšku, ktorá ho čaká. Istý psychológ radil takýmto ľuďom: „Sadnite si k moru a snažte sa aspoň pol hodiny nevnímať nič iné len more. Uvidíte ako sa vnútorne očistíte!“ Kresťania, ktorí radi vyhľadávajú samotu, dokážu v nej vidieť more Božieho milosrdenstva a Božej lásky, a preto si vedú v tichu a samote odpočinúť. Ale o chvíľu sa už ponáhľajú, aby pomohli tým, s ktorými majú súcit. (Tomáš Špidlík: „Slyšet Boha v rannom vánku.“)

Zlo rastie, vzráha sa... Treba znásobiť modlitbu. Je tu Kristova výzva: Stále sa treba modliť a neustávať, - sa stáva dnes veľmi aktuálnou. Ale či je vôbec možné stále pracovať a stále sa pritom modliť? Veď ak robím jedno, nemôžem robiť druhé... A myslíme si, že Ježiš žiada od nás nemožnosti? Nie. Veľmi dobre vie, koľko toho zvládneme. Toto dvojce sa však dá spojiť. Len treba nájsť spôsob. A našiel sa. V kresťanskej tradícii sa hovorilo o dvoch spôsoboch modlitby: o modlitbe ústnej, kedy rozprávame, recitujeme Bohu slová a o rozjímanej, kedy sa v mysli a v srdci snažíme zahľbiť pochopiť a počúvať tajomný Boží hlas. Áno, je pravda, keby sme sa držali iba týchto dvoch spôsobov modlitby, nič iné by sme asi ani neurobili a spotvorili by sme naše kresťanstvo a s nervami by sme to tiež nevydržali všetci. Máme tu preto tretí spôsob modlitby: skutkovú modlitbu. To je taký druh modlitby, že sa modlíme práve tým, že niečo dobré pre Boha robíme. Tým, že svoje práce začíname, pokračujeme a dokončujeme s dobrým úmyslom, aby Boh bol oslávený. Premieňame tak svoju námahu a prácu na modlitbu našich rúk, svalov, umu i srdca. Pán Boh chváli Tobiáša za to že pochovával mŕtvych a toto pochovávanie mŕtvych nazval modlitbou, ktorá vystupovala do neba. Áno, toto je i dnes spôsob modlitby. Obetujeme i my našu prácu, námahu i starosti Bohu a robme všetko tak, aby to bolo na väčšiu česť a slávu Božiu. Nepotrebuje toľko samoty, potrebujeme viac lásky k Bohu a viac lásky k blížnemu. A naša modlitba bude aj každý dobrý skutok z lásky vykonaný pre našich blížnych. Stále sa treba modliť a nikdy neprestávať. Aby sme to dokázali je potrebné jedno i druhé: v tichu si uvedomiť pre koho žijeme a pracujeme, nájsť v tichu dôvod motív, potreby blížnych i potrebnú lásku a skutkami potom naplniť čo v tichu počujeme, hovoríme a sľubujeme.

Mário Orbán

Rozhovory

*Žijeme ponorení do hĺbky Tvojho nepochopiteľného súcitu
Veď Ty nás miluješ viac ako seba...
V Tvojom tichom tajomstve
Objímajúceho Milosrdenstva
Prevyšujúce všetky myšlienky
Malicherné poznania a odsúdenia
Žiariace nádejou bezmocným
a pošliapaným
Tebou nikdy neodsúdení
Skláňam konečne pred Tebou svoj
strach Ja verím, že nám pomôžeš,
Pane...
Prosím ťa o to
A hoci moje srdce horí pred Tebou
Dňom i nocou
A ešte nepočujem odpoveď
Verím, že si ma už vypočul
A chrániš nás
Prelomíš moc zla
Privedieš do bezpečia svojej milosti
Budeš stále stáť pri nás
A nikdy nás neopustíš
Viem to isto, Pane.
Moje srdce sa nemýli
Už nepochybuje
Nežné milosrdenstvo
Prichádzajúce v bezmocnosti
a odovzdanosti
Na tento svet
Skláňajúce sa omyť nám nohy
Doráňané a unavené od cesty života
Klaniame sa ti
A dúfame v Teba...*

Platí zásada, že kto sa veľa pýta, veľa sa dozvie. Zdravé dieťa, snaživý študent... i znalec zákona z evanjelia. A predsa je medzi nimi podstatný rozdiel. Kým prví chcú poznať pravdu, zákonník kladie otázku, aby pokúšal Ježiša: „A kto je môj blížny?“ (Lk 10. 29).

Ježiš mu odpovedá príbehom o Samaritánovi. Koho pod ním myslí? Naším blížnym má byť každý človek. Nestačia len slová, ale potrebné sú skutky. Viera bez skutkov je mŕtva. Aj dnešný samaritán je muž činu. On je výzvou, že nestačí iba niečo konštatovať.

Keď mal páter Ernst Schnydrig pred sebou evanjeliové „Podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi“ a uvažoval o svojom okolí, napísal: „Keď šiel Samaritán druhýkrát do Jericha, našiel i druhého zraneného a opäť nedokončil svoju cestu.

Šiel tretí, štvrtý i piaty raz tou istou cestou a zakaždým našiel nejakého zraneného. Šiel stýkrát a našiel stého. A vždy na tom istom mieste.“ Keď

už šiel 2333 raz z Jeruzalema do Jericha, rozmýšľal: „Určite tam zasa nejaký leží...“ A naozaj - keď prišiel na to miesto, znova ho uvidel. Ako obyčajne, hneď siahol po obvyklých potrebách, ktoré sa naučil nosiť so sebou. Aj toho 2333, zručne a odborne ošetril, obviazal mu rany. Majstrovsky, už bez problému vysadil raneného na svoje zviera, ktoré okamžite nabralo smer k známemu hostincu. Vtedy však už bez Samaritána. Ten si povedal, že si musí na zbojníkov počkať, aby s tým konečne prestali.

Dostáva sa nám teda výzva predchádzať tragédiám. Aj v našom okolí sú zbojníci, ktorí okrádajú, pričom my sa dobrovoľne dávame ozbijať a ožobračovať. Ako huby po daždi rastie počet siekt, hnutí, spoločenstiev, vydavateľstiev, ktoré prekrúcajú a vyvracajú radostnú zvesť evanjelia. Na druhej strane sú samaritáni ako Wilhelm C. Röntgen - objaviteľ röntgenových lúčov, Louis Pasteur - objaviteľ rôznych vakcín a pasterizácie, Frederik G. Bating a Charles H. Best - objavitelia inzulínu, Henri Dunant - zakladateľ Medzinárodného Červeného kríža, a ďalší.

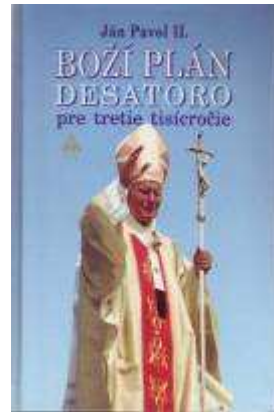
Boh nám dal rozum, aby sme poznali, čo je dobré a správne. Daroval nám srdce, aby sme milovali jeho aj blížneho. Záver si urobme každý sám.

Lubomír Stanček

Knihu Boží plán — Desatoro pre tretie tisícročie — treba čítať a nad ňou meditovať... Patrí do rúk všetkým — kňazom, otcom, matkám, učiteľom, redaktorom, spisovateľom, politikom, študentom...

Ján Chryzostom kardinál Korec

Desatoro pre tretie tisícročie. Zdalo sa, že ľudstvo navždy zanechalo požiadavku mať desatoro pevných bodov, na ktorých by mohlo postaviť svoj život. Zdalo sa, že si vystačí samo. Tieto posledné dramatické roky nám ukázali, že je to práve naopak. Mnohé pozemské ideológie sa zrútili spolu s kameňmi Berlínskeho múra. To, čo zostalo, je zaiste sloboda, ale prázdna, ktorá plodí neistotu, strach a úzkosť.

Desatoro pre tretie tisícročie. Už nie podobou meravých zákazov, ale silou argumentácie rozumu chce slovo Cirkvi ešte raz sprevádzať ľudstvo na jeho ceste. Aby sa každý človek naučil konfrontovať so závažnými témami života, ako sú viera, láska, zmysel dejín, prečo jestvuje zlo, práca, situácia vo svete, vojna a mier. Aby sa naučil poznať a potom uskutočňovať Boží plán.

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia

17.VII. utorok

18.00 + František Brečan, manž. a syn Ivan

18.VII. streda

18.00 + Vincent Radakovič a syn Vincent

20.VII. piatok

17.30 + František Jursa, manž. a deti

21.VII. sobota

18.00 + Ernest Tomašovič, manž. a syn Marek

Upratovanie kostola č.d. 203- 228

22.VII. 16. nedeľa v cezročnom období

8.00 za Božiu pomoc

9.15 + Jozef Ochaba

Liturgický kalendár

16.VII. pondelok	Preblahoslavená Panna Mária Karmelská
17.VII. utorok	sv.Andrej Svorad a Benedikt, pustovníci
18.VII. streda	bl.Pavol Peter Gojdič
19.VII. štvrtok	sv.Zlatica (Aurea) panna a mučenica
20.VII. piatok	sv.Apolinár, biskup a mučeník
21.VII. sobota	sv.Vavrinec z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi

Pánova krv je dvojaká, jedna je telesná, tou sme zachránení pred zatratením, druhá duchovná, tou sme pomazaní. Piť Ježišovu krv znamená mať účasť na Pánovej nezničiteľnosti.

Sv. Klement Alexandrijský

MOC KRISTOVEJ KRVI

Od najstarších čias sa v Cirkvi traduje jednotné presvedčenie o osobitnej moci Kristovej krvi, ktorú Pán za nás vylial na kríži a ktorú môžeme prijímať vo sviatosti Eucharistie. Ján Zlatoústý vo svojich katechézach poukazuje na predobraz baránkovej krvi, ktorou boli pomazané veraje Izraelitov v Egypte (porov. Ex 12,13). Podľa neho Izraelitov vtedy nezachránila krv zvieratá, ale to, že bola predobrazom Kristovej krvi, pred ktorou Zhubca uteká. „Ak ukážeš zloduchovi jazyk namočený v drahocennej krvi,“ tvrdí Ján Zlatoústý, „nebude môcť vzdorovať. Ak uvidí načerveno zafarbené ústa, utečie ako vyľakaná šelma.“

O niekoľko storočí neskôr to isté inými slovami zdôrazňuje Albert Veľký, keď hovorí: „Eucharistia nám ponúka takú posilňujúcu božskú pastvu, že svet, telo ani diabol už proti nám nič nezmôžu.“

Ježišovou obetou na kríži končia všetky krvavé obety Starého zákona, ktoré boli len jej predobrazom. Kristovou krvou sme boli raz navždy vykúpení zo svojho márneho spôsobu života (porov. i Pt 1,19), jeho nevinná, nespravodlivo preliata krv sa stáva cenou za našu spásu a osobitným spôsobom nás obmýva od našich hriechov (porov. Zjv 1,5). Chráni nás pred útokmi Božieho nepriateľa, nad ktorým kresťania víťazia mocou Baránkovej krvi a svojím svedectvom (porov. Zjv 12,11).

Je teda namieste, že sa vo chvíľach pokušenia a pri osobitných útokoch Božieho nepriateľa zaštitujeme Ježišovou krvou, vzývame jej moc nad nami i nad tými, za ktorých sa prihovárime. Tou najistejšou ochranou však navždy zostane živá Ježišova prítomnosť v nás, teda keď sa s Kristom čo najviac zjednotíme a pripodobníme sa mu aj vo svojom spôsobe myslenia a konania, vo svojom srdci i vo svojom duchu. Potom bude skutočne platiť, že sme pomazaní Kristovou krvou na boj so zlom a na budovanie jeho kráľovstva.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Bože, od teba pochádza všetko otcovstvo na nebi i na zemi. Ty si Láska a Život; urob, aby sa každá ľudská rodina na orodovanie Božej Matky stala opravdivou svätynou života a lásky skrze Ježiša Krista, v Duchu Svätom.

Ján Pavol II., Modlitba za rodiny

„Kde si bol toľko...? Čo si to vyviedol? Prečo si nedal pozor? S kým si bola?“... Kto by nepoznal stovky variácií tejto otázky?! A teraz cez prázdniny možno ešte častejšie. Sprevádzajú nás od raného detstva až do staroby. Najskôr nám ich kladú iní, potom ich kladieme my. Obyčajne sprevádzané istým napätím. Čo odpoviem? Čo mi povie? Možno ťaží pocit previnenia - u detí, že neposlúchli; u rodičov, či boli dosť starostliví - niekedy sprevádzaný aj výbuchmi hnevu, ktorý býva skôr prejavom nezvládnutej lásky než zlobou.

Je zaujímavé a v istom zmysle veľmi sympatické, že v takejto situácii všetkých rodín sa raz ocitla aj najsvätejšia rodina na svete, najstarostlivejší rodičia a najposlušnejší syn. Nuž, povieme si: Keď to ani oni nezvládli, tak prečo nie my? Hej, máme na to právo, ale až keď urobíme všetko tak ako svätý Jozef a Panna Mária. Čo nám teda táto udalosť hovorí? Že určitému napätiu, konfliktu záujmov sa nikdy nevyhneme. Treba ich však riešiť, nie zanedbávať. Ak dvanásťročný Ježiš rodičom celý deň nechýbal, znamená to, že mu ponechali aj slobodu, prejavili dôveru. To je zdravý stred medzi ľahkovážnym nezaujmom a rovnako nezodpovedným vodením detí na špagátiku. Večer im však chýbal. Asi práve pri večernej modlitbe alebo spoločnom jedle. Po zistení, že asi nie je v bezpečí, nasledovala okamžitá akcia - ustarostené, namáhavé hľadanie, navyše po celodennej únavnej ceste. Ako často si ospravedľujeme nezaujem o deti práve únavou z práce či pracovnými povinnosťami. Nezačína sa to však až dramatickými odchodmi z domu a návratmi nad ránom. Video namiesto maminej či otcovej rozprávky, pasívna zábava učiaca pohodliu a nereálnym fantáziám namiesto spoločnej hry umocňujúcej zdravie, skúsenosť i spoločenstvo. Kto si pre únavu nenájde pre svoje deti trochu času pred spaním, pripravuje si celonočné bdenie v strachu a obavách o pár rokov neskôr.

Kde sú teraz vaše deti? Otázka, na ktorú by zodpovední rodičia vždy mali mať pohotovú odpoveď. Inak je to zlé možno s ich deťmi, ale celkom isto s nimi samými. Dosť často počúvam v tieto dni poťažkávať si rodičov, čo všetko a za aké peniaze musia zohnať deťom odchádzajúcim na tábor, ktorý im chcú dopriať. Aspoň toľko času a energie ako tomu, v čom pôjdu, mali by venovať aj otázke, kam pôjdu.

K otázke, kde sú vaše deti, sa žiada ešte jedna: Kto sú vaše deti? Prijatť kresťanstvo je totiž svojou podstatou

poslanie. Je to zodpovednosť nielen za svojich, ale aj za druhých. Majú sa kde a s kým hrať deti z bytu oproti, od ktorých nás oddeľujú tie isté steny panelákového úľa? Zaujímá nás, kde sú deti našich spolupracovníkov? Vedia kňazi, kde sú deti ich farníkov? V okamihu, keď si svätý Jozef a Panna Mária nevedeli dať uspokojivú odpoveď, nechali všetko bokom, až kým nedošlo k ich zvitaniu s Ježišom v Božom dome. Ak zostávame pokojne oddychovať, nie sme ani ľudskí, ani kresťanskí, ani mariánski...

MARIÁN GAVENDA

PREČO LUDIA PIJÚ... Jeden člen spoločnosti alkoholikov raz poslal redaktorku Anne Landersovej tento príspevok:

Pijeme, aby sme boli šťastní - a sme viac nešťastní • Pijeme, aby sme mali radosť - a sme smutnejší • Pijeme, aby sme mali viac kamarátov - a potom sa viac hádame • Pijeme, aby sme upevnili svoje priateľstvá - a pritom si narobíme ešte viac nepriateľov • Pijeme, aby sme sa dobre vyspali - a zobúdžeme sa neodpočinní • Pijeme, aby sme boli silní - a cítime sa ešte slabší • Pijeme, aby sme sa upokojili - a ešte viac sa trasieme • Pijeme, aby sme boli odvážni - a viac sa bojíme • Pijeme, aby sme získali istotu - a viac pochybujeme • Pijeme, aby sa nám ľahšie rozprávalo - a všetko ešte viac skomolíme • Pijeme, aby sme sa cítili báječne - a potom sa cítime, akoby sme už boli v pekle • Pijeme, aby sme zabudli - a myšlienky nás prenasledujú ešte viac • Pijeme, aby sme boli slobodní - a stávame sa otrokmi • Pijeme, aby sme zo svojej pamäte vymazali problémy - a vidíme ich niekoľkonásobne viac • Pijeme, aby sme mali krajší život - a privolávame si smrť •

Ľuďom, ktorí pijú, aby utopili svoj žiaľ, by ste mali pripomenúť, že žiaľ vie dobre plávať.

Ann Landersová

Ct. Mari Carmen Gonzales-Valeriová 17.júl

Cirkev s veľkou opatrnosťou vedie procesy blahorečenia detí, ktoré svoju krátku pozemskú existenciu prežili v čistote a nevinnosti. Okrem svätých neviniatok zabitých rukou kráľa Herodesa, malých vizionárov bl. Františka a Hyacinty z Fatimy či sv. Dominika Savia, predkladá veriacim aj ďalšie svedectvá svätosti Ježišových maličkových. Jednou z nich je aj deväťročná Španielka Mari Carmen, ktorá žila v neľahkom období krvavej občianskej vojny.

Mari Carmen Gonzales-Valenová sa narodila 14. marca 1930 v Madride v urodzenej rodine. Otec bol veliteľom delostrelectva, no po nehode s komunistami nechal vojenskú kariéru a zamestnal sa na železničiach. Dievčatko bolo pokrstené niekoľko hodín po narodení,

lebo rodičia sa báli, že neprežije. Aj ostatné sviatosti prijala Mari Carmen pomerne skoro - ako iba dvojročná pristúpila so súhlasom apoštolského nuncia Mons. Todeschiniho k sviatosti birmovania. Išlo o výnimočné povolenie, lebo v časoch krutého prenasledovania Cirkvi nebolo veľa času na prípravu na boj za vieru. Mari Carmen brala svoje poslanie svedčiť o Ježišovi ako skutočnú výzvu. Keď sa v ich domácnosti konali pravidelne modlitby k úcte Božského Srdca Ježišovho, vyrobila letáčky a rozdávajúc ich pozývala okoloidúcich na pobožnosť. Po tom, ako jej starší brat Júlio po prvý raz pristúpil k svätému prijímaniu, aj ona veľmi zatúžila prijať Kristovo telo. Na sviatosť ju pripravovala rehoľná sestra z karmelitánskeho kláštora v Lisieux, ktorá sa v ich dome zotavovala z choroby. V deň prvého svätého

prijímania dostala Mari Carmen do daru knižku s názvom *Mi Jesus*. Jej obľúbenou staťou bola modlitba po prijímaní: „Ježiš môj, som celá tvoja. Ty si sa daroval mne a ja sa úplne darujem tebe.“ Od tohto dňa cítila čoraz väčšiu túžbu stať sa svätou, čoskoro si však uvedomila, že tento cieľ nemožno dosiahnuť bez

utrpenia. Keď mala šesť rokov, polícia uväznila jej otca a zakrátko ho zabila. Mari Carmen vo svojej detskej mysli pokladala za zodpovedného za otcovu smrť pohlavára revolučnej vlády Diaza Azanu. Preto sa spýtala matky: „Bude Azana spasený?“ „Ak sa zaňho budeš veľa modliť, Boh ho zachráni,“ odpovedala dona Carmen. Mari Carmen spolu s matkou a bratom museli v ďalších rokoch často meniť miesto pobytu. Istý čas našli azyl na belgickej ambasáde v Madride, neskôr ušli cez Marseille až do San Sebastiana. Dievčatko navštevovalo kláštornú školu. Od ostatných žiačok sa líšilo svojou zbožnosťou – bola jediná, čo sa pravidelne zúčastňovala na svätej omši o šieste] ráno. Na Zelený štvrtok 1939 sa Mari Carmen zasnúvala Bohu. O niekoľko dní nato ochorela na šarlach. Choroba mala prudký priebeh. Bola hospitalizovaná v madridskej nemocnici a denne dostala viac ako dvadsať bolestivých injekcií. Pri každom vpichu prosila ošetrovateľky, aby sa s ňou modlili Otče náš. Napriek všetkým snahám choroba neustupovala. Mari Carmen si želala zomrieť na sviatok Panny Márie Karmelskej. Keď Jej však oznámili, že v tento deň sa vydáva jej teta, odpovedala: „Dobre teda, umriem o deň neskôr.“ Svoju dušu odovzdala Pánovi 17. júla 1939. Rok nato zomrel vo francúzskom exile aj Diaz Azana. Pri jeho smrteľnej posteli bol miestny biskup, ktorý ho vyspovedal a zaopatril sviatosťou pomazania chorých. Ján Pavol II. vyhlásil 12. januára 1996 Mari Carmen za ctihodnú

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku